

[Hanne Reintoft.]

dem ind. Vi gør det i en kriseramt befolkning, tynget af arbejdsløshed og sociale og økonomiske vanskeligheder. Vi forringer de sociale ydelser samtidig med et lønstop, samtidig med at vi må erkende, at prisudvikling og inflation har udhulet vores snævert beregnede eksistensminimum.

En socialt ansvarlig regering og også andre partier som fru Grethe Philips, der kalder sig socialt ansvarlige, må dog have lært så meget af bare de sidste årtiers historie, at vi ved, at krisetegn og arbejdsløshed kræver nye socialpolitiske initiativer og ikke nedskæringer. Det er uansvarlig politik, den vidner om umenneskelighed og udygtighed, og jeg er ganske enig med SF, når de siger, at det vil koste samfundet uhyre dyrt på længere sigt. Vi har dokumentation nok for, at forsømmelser i dag bliver 1980ernes meget, meget kostbare udgifter.

Bertel Haarder (V):

Jeg tror, vi er mange herinde, som er inderligt utilfredse med den måde, vi lovgiver om finanserne på. Vi burde i virkeligheden være temmelig ligeglade med, hvad der skal stå i den førstkommande finanslov. Det er jo langt, langt vigtigere, hvad der skal ske derefter, i de næstfølgende finanslove.

Men dér har jeg erfaret til min overraskelse, at det beskæftiger man sig knap nok med i finansudvalget, og det er i hvert fald overhovedet ikke det, der optager sindene nu her under debatten, og som de mange forhandlinger har drejet sig om. Man kan jo ikke i sidste øjeblik om torsdagen, når finansloven skal træde i kraft næste tirsdag, begynde at lave om på en masse ting, som man gerne vil have ændret. Hvis man vil have lavet nogle dybtgående ændringer, så må man komme med det mindst et år, helst 3 år, i forvejen. Dér trænger vi til et system med signaler, som dette ting kan sende til sin regering, og som regeringen kan sende videre til sin administration, om, at nu ønsker man i løbet af en årrække at nå frem til en ændret prioritering, til større udgifter på ét område og til mindre udgifter på et andet område. En besparelse behøver ikke at være noget problem, hvis blot den signaleres i tide, men vi har ikke dette signalsystem.

Specielt i den nuværende situation, hvor

det jo ikke er nu, det drejer sig om, men næste år ved denne tid, det drejer sig om, nemlig når overenskomsterne træder i kraft og derved muliggør ændringer, og hvor vi samtidig på grund af de samme overenskomster har brug for at kunne give disse berømte indkomstskattelettelser som compensation for manglende lønstigninger, burde vi i stedet for have beskæftiget os med, hvad der skal ske fra om et år. Hvorfor gør vi ikke det? Vi bør efter min mening indføre de redskaber i finanslovgivningen, som kan føre til denne forbedrede kommunikation imellem lovgiverne og dem, som finanserne vedrører.

Jeg vil i al forsigtighed, og også i al usikkerhed, foreslå, at vi indfører noget, som jeg vil kalde budgetrammer, på den måde at vi opdeler den offentlige sektor i hovedområder og giver hvert hovedområde en 4-årig økonomisk ramme. Denne ramme placeres i finansloven parallelt med budgetoverslaget for totaludgiften på de pågældende hovedområder, sådan at vi derigennem i og for sig får et direktiv fra folketinget til regeringen og administrationen om, at det vil vi gerne nå hen i retning af i løbet af disse år, som budgetrammen drejer sig om. Det var min tanke, at de pågældende budgetrammer skulle have beslutningskraft, altså virkning på linje med folketingsbeslutninger. De kunne måske træde i stedet for disse budgetreguleringskonti, som spiller en større og større rolle, og som efter min mening netop er et symbol på, at der er noget galt, ikke fordi det ikke er tilladt at lave om på tingene, men fordi det efter min mening ikke er godt at gøre det med så kort varsel, som det sker, specielt når man tænker på de konservatives spareforslag, som jo er den hidtil værste variant, man har set af det.

Hvis vi indfører sådanne 4-årige budgetrammer, så vil administrationen, styrelser og institutioner få de tiltrængte signaler i tide. Vi vil sikre, at hvis vi ønsker en besparelse på et område, så bliver det en velforberedt besparelse, som virkelig er udtryk for, at man sparer på det bedste sted. Vi vil samtidig få en ordentlig arbejdsdeling mellem politikere og eksperter. Vi politikere må nødvendigvis have helt fast hånd i hanke med, hvad de samlede udgifter bliver på de forskellige områder på længere sigt, men vi må